

ใบความรู้ เครื่องหมายวรรคตอน

(๑)

- เรียกว่า จุด หรือ มหัพภาค (มะ – หับ – ปาก)

๑. ใช้เขียนหลังอักษรย่อ เช่น
พ.ศ. (พอ-สอ) ย่อมาจาก พุทธศักราช (พุด-ทะ-สั-กะ-หฺราด)
กทม. (กอ-ทอ-มอ) ย่อมาจาก กรุงเทพมหานคร
(กรุง-เทบ-มะ-หา-นะ-คอน)
๒. ใช้เขียนหลังจำนวนเลขที่มีจุดทศนิยม เช่น
๒๐.๕๐ บาท (ยี่-สิบ-บาท-ห้า-สิบ-สะ-ตาง)
๕๐.๑๐ (ห้า-สิบ-จุด-หนึ่ง-ศูนย์)
๓. ใช้เขียนคั่นเวลาชั่วโมงกับนาที เช่น
๖.๓๐ น. (หก-นา-ลิ-กา-สาม-สิบ-นา-ที)

(๒)

- , เรียกว่า จุดลูกน้ำ หรือ จุลภาค (จุน – ละ – ปาก)

๑. ใช้เขียนคั่นจำนวนเงินเลข ๓ หลัก ในแต่ละช่วง เช่น
๑,๐๐๐ (หนึ่ง-พัน-บาท-ถ้วน)
๒,๑๐๐,๐๐๐ (สอง-ล้าน-หนึ่ง-แสน-บาท-ถ้วน)
๒. ใช้เขียนคั่นวรรคตอนของคำ หรือ ข้อความ เช่น
ทราชม, ทราชมชย (ชาม-ชม, ชาม-เชย) น. หญิงงามน่ารัก,
นางงามผู้เป็นที่รัก.

ทวง ก. เรียกเอาสิ่งที่เป็นของตนหรือที่ติดค้างกลับคืน
เช่น ทวงหนี้ ทวงเงิน ทวงค่าเช่า เรียกร้องเอาสิ่งที่จะพึงมีพึงได้
เช่น ทวงสิทธิ ทวงบุญทวงคุณ.

หมายเหตุ • (มหัพภาค) กรณีที่ใช้จบประโยค , (จุลภาค)
กรณีที่ใช้คั่นวรรคตอนของคำหรือข้อความ (ประโยคย่อย)
ปัจจุบันพบที่ใช้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน
และการใช้เฉพาะบุคคลไม่พบทั่วไป
(๓)

“ ” เรียกว่า เครื่องหมายคำพูด หรืออัญประกาศ
(อัน-ยะ-ประ-กาด)

ใช้เขียนคร่อมคำหรือข้อความเพื่อแสดงว่าคำหรือข้อความนั้น
เป็นคำพูด หรืออ้างถึงเพื่อเน้นความนั้นให้เด่นขึ้น เป็นต้น เช่น
ครูพูดว่า “ให้ช่วยกันเก็บกวาดให้เรียบร้อยเมื่อทำกิจกรรม
เสร็จแล้ว”

เอาเถิดเจ้าล่อ ๑ น. ชื่อการเล่นของเด็กชนิดหนึ่งไม่จำกัด
จำนวนผู้เล่น โดยจะต้องมีคนหนึ่งอยู่โยง ณ หลักที่
กำหนดไว้ มีหน้าที่ไล่จับผู้อื่นให้ได้ ถ้าจับใครไม่ได้เลยก็ต้องต่อ
อยู่โยงถ้าจับผู้ใดได้ผู้นั้นต้องอยู่โยงแทน มีบทร้องประกอบว่า
“เอาเถิดเจ้าล่อ ข้าวเหนียวสองห่อไม่พอกันกิน”

(พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ หน้า ๑๔๓๕)

หมายเหตุ ในการอ่านอย่างเป็นทางการให้อ่านว่า “อัญประกาศเปิด”
เมื่อเริ่มต้นข้อความ และอ่านว่า “อัญประกาศปิด” เมื่อจบ
ข้อความ

(๔)

- เรียกว่า ชีดสั้น หรือ ยติภังค์ (ยะ-ติ-พัง) หรือยติภังค์ (ยัด-ติ-พัง)

๑. ใช้เขียนคั่นการสะกดคำเพื่อการฝึกอ่านขั้นต้น เช่น

ส้ม อ่านว่า สอ-โอะ-มอ → สม - ไม้โท → ส้ม

๒. ใช้เขียนคั่นพยางค์ของคำอ่านซึ่งเขียนตรงมาตราเพื่ออ่านได้ง่ายขึ้น เช่น

พุทรา อ่านว่า (พุต-ซา)

ภาษาไทย อ่านว่า (พา-สา-ไท)

๓. ใช้เขียนให้ทราบว่าพยางค์หน้ากับพยางค์หลังนั้นติดกันหรือเป็นคำเดียวกัน ตัวที่เขียนแยกนั้น จะอยู่ในบรรทัดเดียวกันหรือคนละบรรทัดก็ได้ เช่น

รัง – ผึ้ง

อาต – มา

(๕)

() เรียกว่า วงเล็บ หรือ นขลิขิต (นะ-ชะ-ลิ-ขิต)

ใช้เขียนครอบคำหรือข้อความ เช่น

คำว่า สดมภ์ (เสา, หลัก, ช่อง) มักเขียนผิดเป็น สะดม
(ปล้น) สะดมภ์

คำว่า ถือหาง ก. เข้าข้างฝ่ายที่ตนพอใจ (มาจากภาษาชนไก่
ยัดเอาไก่ตัวใดตัวหนึ่งในการต่อรอง)

หมายเหตุ ในการอ่านทั่วไป เมื่อถึงเครื่องหมายวงเล็บเปิด ให้อ่านว่า
วงเล็บเปิดและเมื่อถึงเครื่องหมายวงเล็บปิด ให้อ่านว่า
วงเล็บปิด

(๖)

ๆ เรียกว่า ไปยาลน้อย (ไป-ยาน-น้อย) หรือ (เปยยาลน้อย)

ใช้ละคำที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว โดยละส่วนท้ายไว้ เหลือแต่ส่วนหน้า
ของคำพอเป็นที่เข้าใจ เวลาอ่านต้องอ่านเต็มคำ เช่น

กรุงเทพฯ ละจากคำเต็มว่า กรุงเทพมหานคร

อ่านเต็มว่า กรุง-เทพ-มะ-หา-นะ-คอน

โปรดเกล้าฯ ละจากคำเต็มว่า โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม

อ่านเต็มว่า โปรด-เกล้า-โปรด-กระ-หม่อม

(๗)

ๆละ เรียกว่า ไปยาลใหญ่ (ไป-ยาน-ใหญ่) หรือ (เปยยาลใหญ่)

๑. ใช้ละคำหรือข้อความข้างท้าย เวลาอ่านให้อ่านว่า ละ หรือ
และอื่นๆ เช่น

ในสวนสัตว์มีช้าง เสือ สิงโต ม้าลาย ฯลฯ

อ่านว่า ใน-สวน-สัตว์-มี-ช้าง-เสือ-สิง-โต-ม้า-ลาย-ละ

หรือ ใน-สวน-สัตว์-มี-ช้าง-เสือ-สิง-โต-ม้า-ลาย-และ-อื่นๆ

๒. ใช้ละข้อความตรงกลาง เวลาอ่านให้อ่านว่า ละถึง เช่น

พญานกไทยมี ๔๔ ตัว มี ก ฯลฯ ฮ

อ่านว่า พะ-ยัน-ชะ-นะ-ไท-มี-สี่-สิบ-สี่-ตัว-มี-ก-ละ-ถึง-ฮ

(๘)

เครื่องหมาย ! (อัศเจรีย์) ๆ (ไม้ยมก) ์ (ทัณฑฆาต)

อ่านทบทวนจากข้างต้น